

El concurs de Mislata

Una dotzena de companyies 'amateurs' participen en la divuitena edició del concurs de teatre de Mislata / 2

Una relació promíscua

Albert Chillón es proposa al seu llibre 'Literatura y periodismo' explorar el territori d'una relació especialment fructífera / 4

Les columnes d'Alfaro

JOAN F. MIRA

De tant en tant alguna condició personal —com ara l'edat que avança d'any en any, o aquest ofici meu d'escriptor llibres, o el que siga— em fa beneficiari eventual d'algun petit privilegi. Per exemple, fa poca dies, el de ser convidat a la inauguració de les columnes dites de l'UAB i que jo en diré d'Alfaro. El privilegi, en aquest cas, no va resultar petit. El rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, UAB —Carles Solà, pare de les columnes—, supose que m'hi va convidar per l'antiga amistat o coneixença, cosa que és d'agrair, vista l'escassa memòria d'altres rectors i altres universitats. Hi havia el senyor Jordi Pujol, que parlà de l'autopista que voreja les columnes, i de com els camioners es preguntaran què és això i es quedaran impressionats. Hi havia polítics amics o no, Carod-Rovira, Joan Clos, Narcís Serra, i altres visibles protagonistes de la cosa pública i semipública (semipública vol dir banca, fundacions, caixes i altres proveïdors de fons semiprivats), hi havia mitja dotzena de rectors d'allà i d'ací, i hi havia Consol/Consuelo Ciscar, inimitable. Hi havia una mica de públic, música, teatristes, i la Nova Muixeranga d'Algemesi. Però sobretot, sobre tots, hi havia Andreu Alfaro i les seues quatre columnes de granit. He vist moltes obres d'Alfaro, de tots els estils, materials, èpoques i grandàries, però no sé si n'havia vista mai cap com aquestes columnes. Li valdria dir "Andreu, has fet una cosa molt gran", i ell, honestament, com ha de ser, va dir que hi estava d'acord. Davant d'una obra com aquesta, cap autor té dret a ser modest, perquè sempre ho serà en fals, o serà hipòcrita, o no sabrà el valor d'allò que ha fet. Aquestes columnes d'Alfaro, helicoidals com les columnes perfectes de la Llonja de València, torres de blocs de granit, imatge potser de piles de llibres, o de res, imatge potser d'un país, o simplement d'elles mateixes i de la mateixa pedra, són una cosa més gran que molts edificis considerats genials, que molts monuments definits com senyals del nostre temps: són una obra grandiosa i perfecta.

OPERA

Festival Puccini, per què no?

El Palau de la Música organitza una celebració que no necessita excuses

JOSEP RUJIRA

Fa justament 100 anys tenia lloc a València una representació de *La Bohème* de Giacomo Puccini, el dia que es complisquen els 75 anys de la mort del mestre se sentiran les notes del seu *Turandot* al Palau de la Música. Justificacions com aquestes pareixen haver donat motiu suficient per a la celebració del festival dedicat al compositor de Lucca. En realitat, sobraria tot pretext per a la realització d'aquest projecte cultural, o qualsevol altre, si no niuara en algunes mentalitats una desconfiança provinciana a fer propi allò universal, en aquest cas la música de Puccini.

La temptació de justificar, encara que siga a base de fer paral·lelisme, pot constituir un símptoma insistent de mala consciència. Així, en el luxós catàleg/líbre del festival no deixa de ser curiosa la inserció d'una fotografia de l'Albufera valenciana enfront d'una il·lustració del llac de Massaciuccoli —on Puccini va establir la seua residència de La Torre del Llac—, com referent concomitancies ambientals amb l'hàbitat d'aquell i el de, per exemple, José Serrano. En realitat no són els llocs d'origen els que expliquen les obres d'art, sinó més aviat al revés. També s'ha esgrimit la influència musical del mestre en compositors valencians; el director del festival, Ramón Almazán, es refereix a la música de Manuel Palau o Matilde Salvador com a posseïdora d'una certa patina pucciniana. Caldria veure fins a quin punt és cert això: el que sí que és cert és que, almenys en l'època a què ens referim hi va haver més interacció i influències dins que el que s'ha anomenat cultura mediterrània.

Són sobrerres, insisteix, totes aquestes excuses. Però es tracta d'un festival que gairebé té les dimensions d'un congrés ecumènic de més d'un any de duració. En el transcurs d'aquest s'exhibiran nou òperes, encara que algunes en versió de concert, set concerts i recitals, conferències, classes magistrals, projeccions cinematogràfiques i una ex-

Giacomo Puccini.

posició; el cost passarà d'uns quants centenars de milions. Per tot això caldria contemplar aquest projecte en el context de la política cultural que planteja l'Ajuntament de València/ Fundació III Mil·lenni i relacionar-lo amb la paradoxa que, fins a la data i de manera sistemàtica, les institucions han esquivat el

debat sobre la lírica i la seua consolidació a la ciutat. Per al seu director, no obstant això, el festival no tracta de compensar aquesta carença operística, encara que "si que seria oportú que allò excepcional es convertira en regla quan es concloga el Palau de les Arts".

Passa a la pàgina 3

PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

LITERATURA Y PERIODISMO

Una selección de obras de autores de la literatura y el periodismo de este siglo.

TELEVISIÓN DE PROXIMIDAD EN EUROPA

Experiencias de descentralización en la televisión

Alfonso Barral

Con el favor del viento

Alfonso Barral

Con el favor del viento

Alfonso Barral

Un libro imprescindible para completar el conocimiento de uno de los grandes poetas y escritores de este siglo.

www.alfoguara.com

al dia global

al dia global